

Prima duminică din Postul Mare 2018

Duminica I din Postul Mare – Anul B - Lecturi : Geneză 9,8-15 ; Psalmul 24 (25) ; 1 Petru 3,18-22 ; Marcu 1,12-15

« Timpul s-a împlinit și s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu. Convertiți-vă și credeți în evanghelie ».

Meditație vincentiană

În această săptămână am început timpul Postului Mare, patruzeci de zile de pregătire pentru patima, moartea și învierea lui Cristos. Timp de meditație în care se pune accentul pe post, rugăciune și pomană. Aceste trei lucruri nu au sens decât dacă sunt folosite pentru a ne apropia de Dumnezeu: postul este o ofrandă de sacrificiu, rugăciunea o ofrandă de umilință (acceptarea milostivirii lui Dumnezeu), iar pomana ne apropie de Dumnezeu, îl facem pe Dumnezeu prezent atunci când îi ajutăm pe ceilalți.

În Biblie numărul patruzeci este asociat cu o încercare de credință sau de rezistență: poporul a fost timp de patruzeci de ani sub dominație filisteană sau sub conducerea lui Saul; poporul a așteptat patruzeci de ani venirea Moise în Egipt și, Isus a stat patruzeci de zile în pustiu, înainte de a pătimi.

Este interesant de văzut că Isus este condus în pustiu de Duhul Sfânt, aici postește și apoi va fi ispitit de diavol. Din când în când e bine să părăsim lumea și să ne ocupăm de noi înșine, să postim, să medităm și să verificăm dacă nu cumva viața noastră de credință nu este decât o participare confortabilă la sacramele sau dacă chiar este vorba de o dăruire adevărată. Isus « s-a retras » timp de patruzeci de zile ca să se pregătească pentru suferința ce-l aștepta. Nu trebuie să considerăm ca un timp de suferință timpul pe care-l petrecem în post și rugăciune, ci ca pe o ocazie de a deveni mai buni la final. Aceasta este provocarea următoarelor patruzeci de zile: postul, rugăciunea și pomana să ne ajute ca după Paști să fim diferiți, mai puternici, să nu ne fie teamă să vestim evanghelia și să înfruntăm problemele zilnice.

Trebuie însă, mai întâi, așa cum ne spune scrisoare sfântului Petru (a doua lectură de astăzi) « să murim pentru trup ca să înviem în Duh ». Să murim pentru trup înseamnă să renunțăm la mâncare, să lăsăm deoparte mândria, frica exagerată, dorința de răzbunare împotriva celui care ne-a dezamăgit, lăcomia după bani, putere și faimă. Să murim pentru trup înseamnă de

asemenea să-i dăm prioritate lui Dumnezeu: să ne facem timp pentru rugăciune sau pur și simplu să ascultăm ce vrea să ne spună. Să murim pentru trup înseamnă de asemenea să ieșim de sub « clopot de cristal » și să mergem să-i întâlnim pe frații nevoiași care au nevoie de noi sau de ajutorul/pomana nostru, sau doar de un moment de atenție și să fie ascultați.

Pentru vincentzieni, aceste practici ar trebui să facă parte din viața de fiecare zi și nu doar în timpul Postului mare, însă îi invit pe toți vincentzienii să practice cu mai multă sârguință, în aceste patruzeci de zile, postul, rugăciunea și vizitarea săracilor. Bineînțeles că vom fi ispitiți să renunțăm sau să ne întrebăm de ce să facem aceste sacrificii când nimeni nu le face și că Dumnezeu oricum ne iubește (și fără să facem sacrificii). Însă practicile din Postul mare nu se fac pentru Dumnezeu: de fapt le facem pentru noi. Dumnezeu nu are nevoie de jertfele noastre, dar noi da, avem nevoie de ele ca să ne întărim, să ne putem învinge slăbiciunile, limitele, tendința de a ne crede buricul pământului. Trebuie să ne transformăm eliberându-ne de tot ce ne îndepărtează de Dumnezeu. Și Postul Mare este o ocazie excelentă pentru această liberare. Este timpul să mergem « în pustiu » vieții noastre și să-l debarasăm de tot ce ne incomodează.

Această liberare se poate face în două feluri (complementare):

-Primul mod constă în debarasarea de slăbiciunile noastre să ne « golim » de ele și să le abandonăm « în pustiu Postului mare ».

-Al doilea mod constă în umplerea acestui spațiu gol, « pustiu » cu virtuți. Conform autorului « Leadership Mystique – Un Modèle basé sur l'Expérience Vincentienne », (Leadership Mistic – Un model bazat pe experiența vincentiană) fiecare virtute este opusul unui viciu/slăbiciune. Suntem sub imboldul virtuților sau din contră a viciilor, cum ar fi răbdarea – se împotrivesc impulsivității/violenței – umilința - se opune mândriei. Fără încetare trebuie să alegem fie o virtute, fie opusul ei – un viciu.

În timpul Postului Mare ni se propune să facem lucruri simple, dar folositoare. Să luăm o foaie de hârtie și să scriem în partea stângă trei virtuți pe care vrem să le aprofundăm în viața noastră. De exemplu, sunt trei grupe de virtuți: virtuți cardinale, teologale și vincentiene.

Virtuțile cardinale sunt: prudența, dreptatea, tăria și cumpătarea. Virtuțile teologale sunt: credința, speranța și dragostea. Și virtuțile vincentiene sunt: simplitatea, umilința, bunătatea, caritatea, mortificația și zelul. În partea dreaptă să scriem trei vicii/slăbiciuni pe care vrem « să le lăsăm în pustiu ».

De exemplu, viciile/slăbiciunile pot fi opusul virtuților sau pot fi ceva mai personal, cum ar fi: să bem mai puțin alcool, să renunțăm la fumat, să petrecem mai mult timp cu familia, să nu mai bârfim... sacrificiile pe care ne este foarte greu « să le lăsăm în pustiu », mai grele decât postul sau renunțarea la carne! Propun să purtăm această foaie în buzunar și în fiecare săptămână se facem efortul să practicăm o virtute și să « lăsăm » în pustiu un viciu/slăbiciune din cele trei pe care le-am scris. Să nu uităm că convertirea este un exercițiu pe care alegem să-l practicăm în fiecare săptămână, în fiecare zi, în fiecare moment. Să ne lăsăm conduși de Duhul Sfânt în pustiu înseamnă să intrăm în noi înșine, în străfundul sufletului ca să ne cunoaștem mai bine: să ne cunoaștem forța și slăbiciunile, să ne înțelegem limitele și să descoperim legământul cu Dumnezeu. Acest lucru face ca totul să fie posibil, totul este mai ușor și totul are sens.

Prima lectură ne prezintă legământul cu Dumnezeu ca salvare de potop, prin intermediul lui Noe. A doua lectură ne prezintă același legământ, dar ca botez, prin Duhul Sfânt. Evanghelia ne cere să ne pregătim timp de patruzeci de zile pentru legământul definitiv, euharistia, învierea Domnului, iar Dumnezeu însuși atinge limitele sacrificiului din dragoste față de noi.

Traducere: sora Magdalena